

Naposled se žena vendar opogumi, da je pripravljena iti. Vesela hiti naprej bela gospa, za njo pa stopa trepetaje Reinekarica. Nista hodili dolgo, ko dospeta sredi gore na kraj, kjer ni bilo gozda.

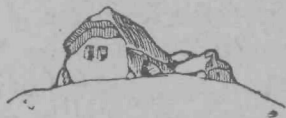
»Moram te zapustiti,« pravi bela gospa, »bodi pogumna! Ko prideš do onega malega travnika, ti pride nasproti iz tistega skalovja kača s ključi. Še enkrat ti povem, nič se ti ne zgodi. Počasi bo lezla kača mimo tebe. Pripogni se in vzemi ji ključe, a ne zini besedice. S tem boš ne samo meni in mojim sestram, temveč tudi sebi in svojcem pripravila veliko srečo.« Nato izgine bela gospa.

Sama stoji Reinekarica v pustem gozdu. Med drevjem zapazi v mesečini znani travnik.

»V imenu božjem, pa grem,« se pokriža in gre proti travniku. Komaj stopi tja, se privali od pečin velikanska kača, debelejša kot vsako drevo. Počasi se bliža prestrašeni ženi, ki je strahu in groze skoro okamenela. Že vidi natančno kačje zelene oči in ključe v njenem žrelu. Že je zver tik nje, tedaj pa ona zavpije: »Vsi dobri duhovi hvalijo Gospoda Boga!«

In kača je izginila. Zasliši se polom, in žena vidi, kako je besna kača z repom izrvala mogočno drevo.

Grobna tišina zavlada. Mesec obseva travnik in pečine kakor prej. Iz razvalin nad pečevjem se pa zasliši iz mnogih grl žalovanje in jok. Vsa prestrašena se spusti Reinekarica navzdol in dospe neovirano domov. Od tistega časa ni ničesar več videla ali slišala o beli gospé.

V maju.

Povrnil se je ljubi maj,
pač nisem snival,
da starček bedni bom še kdaj
te jaz užival!

Bil v svoji sobici zaprt
sem zimo celo,
zasnežen gaj, zasnežen vrt —
vse onemelo!

Srce mi trla je bridkost,
bolezen ude,
obup ni bil mi redek gost
te čase hude!

Spet je oživljen vrt in gaj,
spet ptica poje,
okreval sem in mirno zdaj
srce je moje.

Po vrtu hodim gor in dol,
cveč občudujem,
minila me je žal in bol
in up negujem!

»O Bog!« molitev mi kipi,
»zahvaljen bodi,
pa mnogo lepih takih dni
še mi prisodi!...«

Janko Leban.